

**Marek 3, 31 – 35** Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel. Kolem něho seděl zástup; řekli mu: „Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě.“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji bratři?“ Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“

Milé sestry, milí bratři!

Je hrozné, jak zlo napadá a ovládá nejdůležitější složky života. Lidské vztahy. Rozpadají se rodiny, lidé se nedokáží přirozeně stýkat, zlo zasahuje až do vztahů mezi národy. Jistě znáte příklady, kdy příbuzní spolu nekomunikují, znáte lidi, kteří až extrémně nenávidí každého cizince u nás, I když žije pokojně a dodržuje naše zákony. Když jsem v mládí studoval v Itálii a mohl jsem tam zůstat, nikdo se nad tím nepozastavoval, vše bylo v rámci zákonů té země. Nikomu nevadilo, že tam přibude cizinec, se kterým si rozuměli.

Ježíš sám zakusil netolerantnost v rodině. Dnešní perikopa nám neříká, proč jej matka a nevlastní bratři přišli navštívit. Čteme to však o pár řádků výše. **Jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátli. Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali: „Je posedlý Belzebulem. Ve jménu knížete démonů vyhání demony.“** Ježíšovi bratři a sestry z Josefova prvního manželství byli jistě spořádaní lidé a teď se jejich nevlastní bratr stane potulným kazatelem, kazí pověst rodiny, navíc o něm představitelé národa mluví jako o posedlém. Proto přinutili jeho maminku Marii, aby se s nimi vydala z Nazareta do Kafarna, aby Ježíše přivedli domů do Nazareta. Ježíš se však už cítil doma v Kafarnaum a jistě nemínil opustit své poslání. Tak pochopíme, že mu byli bližší ti, co ho poslouchali než nevěřící rodina. Třeba jsme i my někdy zakusili, že jsou nám bližší přátelé, kteří s námi cítí, než vlastní rodina. Jan nám zanechal zprávu o jednání jeho bratří: **Byly blízko židovské svátky stánků, a jeho bratři mu řekli: „Jdi odtud do Judska, aby tam tvoji učedníci viděli skutky, které činíš. Nikdo přece nezůstává se svými skutky v ústraní, chce-li být známý na veřejnosti. Činíš-li takové věci, ukaž se světu!“ Ani jeho bratři v něj totiž nevěřili.** Tradice nám zachovala, že i Ježíšovi bratři se nakonec po jeho odchodu stali činnými v jeruzalémském sboru. Jeho matka Marie stála věrně v Ježíšově blízkosti, i pod křížem. Jestliže o ní nečteme, že spěchala ke hrobu jako jiné ženy, je to jistě proto, že ona jediná věřila Ježíšovi, že vstane z mrtvých. Očekávala jej živého.

Dnešní text nám však nechce říct, že nemáme dbát na rodinu, a jen vyhledávat ty, se kterými si rozumíme. Na text můžeme hledět i z druhé strany. I vlastní rodina se mi stane opravdu rodinou, když společně sdílíme Boží pravdu. Žijme v Božím království a snažme se do něj vtáhnout i vlastní rodinu. Žijme v Božím království, proměňujme svůj život, žijme jako děti velkého Boha, aby po něm zatoužili všichni, se kterými se stýkáme.

Je velký rozdíl mezi Božím královstvím a světem. Světem nazýváme všechno to zlo, které kypí a snaží se uchvátit celé lidstvo. O tomto světě řekl apoštol Petr: **Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!** Mimo tento svět je obyčejný lidský život, do kterého vstoupil Ježíš, kterého se účastnil, který přetvářel v Boží království. Tak i my máme všechno své jednání, všechnu činnost proměňovat v život v Božím království. Církev udělala chybu, že rozdělila lidskou činnost na duchovní a civilní. Nic není duchovní nebo civilní, vše má být Boží. Boží království jako kvas chce proměnit celou lidskou společnost. Vše má být radostnou oslavou Boha, vše je jeho dar. Jen hřích má být odstraněn z našich srdcí, z našeho jednání, z našeho středu. Amen.